

talte, men det var Misundelse fra deres Side, hvis Ansøgninger ikke bleve bevilgede.

J. N. Hansen: Ja, saa har jeg misforstaaet den ærede Minister. Naaskee jeg ogsaa har misforstaaet ham, da han talte om, at det var en Forening af Vilkaarlighed og Skjøn, hvorefter Bevillingerne blive givne (Indenrigsministeren: Ja, det er en Misforstaaelse!). Jeg kan godt forstaae, at en Sag mange Gange maa afgjøres efter Skjøn, men i saa Fald forlanger jeg, at dette Skjøn skal afgives ved at see Forholdene selv siist i Dinene; men det Skjøn, der i de her omhandlede Tilfælde maa gjøre sig gjældende hos Ministeren, det er et Skjøn, hvor han slet ikke selv seer Forholdene, hvor han ikke i mindste Maade kan indlade sig paa at skjøne, om den Ene er værdigere end den Anden, om det ene eller det andet Forhold gjør det nødvendigt eller ikke at indrømme Undtagelser o. s. v. Han formaaer ikke at gaae efter Andet, end efter de Erklæringer, der foreligge for ham, og disse Erklæringer, jeg gjentager det, ere ikke komne frem paa en saadan Maade, at man kan slaae sin Lid til, at de opfatte Forholdene rigtigt. Naar den ærede Minister faaer en Erklæring, der fremstiller Forholdet paa en aldeles urigtig og partiisk Maade, saa kan man jo vel sige, at det er et Skjøn, at han følger denne Erklæring, men det er ikke et Skjøn i den Forstand, hvori man ellers tager dette Ord, thi den, som skal skjøne over en Ting, han undersøger den i Almindelighed selv og lader sig ikke nøie med skrevne Erklæringer desangaaende fra Een eller flere Andre, men det er jo netop det, som her er Tilfældet.

Da ikke Flere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

Lovudkastets § 96 (see Anh. A. Sp. 347) vedtoges uden Afstemning, da Formanden fandt en saadan usnøden, og den ikke forlangtes af Noget.

1) Underændringsforslag af Udvalgets Mindretal (Hage, Monrad,

Müller og Rimestad) til Udvalgets Forslag til § 97.

Bevillingemyndigheden bliver at anvende paa efternævnte §§: „2, 23, 27, 53, 54, 62 og 63“.

vedtoges med 39 Stemmer mod 24.

Herved bortfaldt Forlangendet om deelviis Afstemning af Udvalgets Forslag.

2) Udvalgets Forslag til § 97 med den vedtagne Forandring saaledes:

Denne Paragraph forandres saaledes:

„Indtil den 1ste Januar 1862 skal Indenrigsministeriet være bemyndiget til, ved Bevilling, der udsærdiges i Kongens Navn, efter de hidtil gjældende Regler at dispensere fra de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser. Dog skal samme Myndighed tilkomme Indenrigsministeriet ogsaa efter den nævnte Tid med Hensyn til de i denne Lovs §§ 2, 23, 27, 53, 54, 62 og 63 indeholdte Bestemmelser. I Henseende til Eneretsbevillinger bliver at forholde efter de hidtil gjældende Regler.“

vedtoges med 47 Stemmer mod 17.

Derved bortfaldt Udkastets § 97.

Lovudkastets § 98 (see Anhang A. Sp. 348) vedtoges uden Afstemning, da Formanden ikke fandt en saadan fornøden, og den ikke forlangtes af Noget.

L. C. Larsens Forslag til § 99

„Reskript af 28de April 1762“ rettes til „Reskript af 23de April 1762“, vedtoges uden Afstemning, da det kun indeholdt Rettelse af en Trykfeil.

3) Sammes Forslag til samme Paragraph: efter „Placat af 25de April 1768“ tilføies: „Placat af samme Dato (Reskript af 22de April 1768)“ vedtoges med 52 Stemmer mod 1.